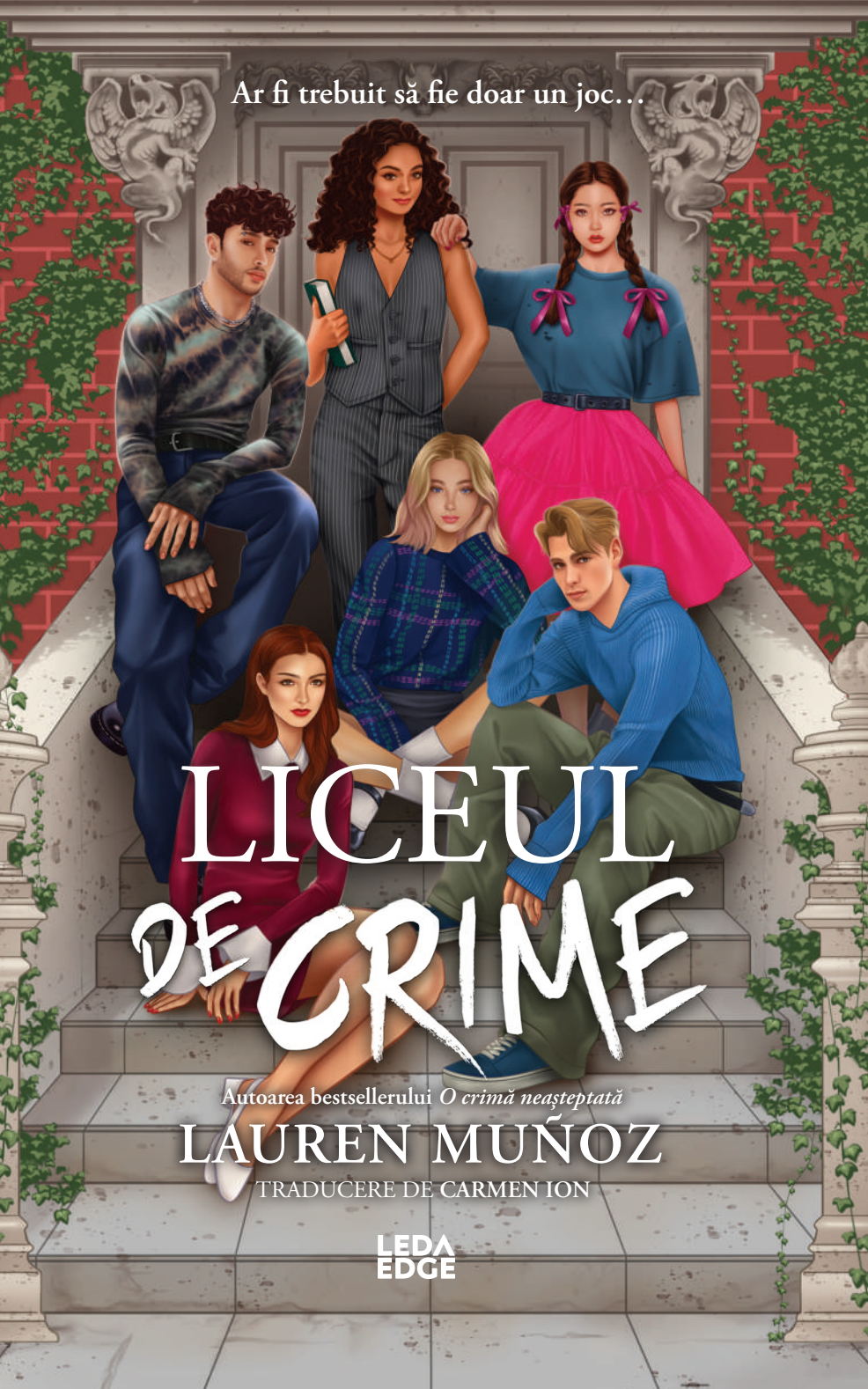

Ar fi trebuit să fie doar un joc...

LICEUL DE CRIME

Autoarea bestsellerului *O crimă neașteptată*

LAUREN MUÑOZ

TRADUCERE DE CARMEN ION

**LEDA
EDGE**

„Se scrie Moarte. Poți să pronunți cuvântul cum poftești. Majoritatea celor obsedați de el îl pronunță ca să rimeze cu foarte, dar eu cred că sună mai interesant dacă rimează cu fapte.”

Dorothy L. Sayers, *Murder Must Advertise*

TATA MĂ ADUCE LA ȘCOALĂ CU MAȘINA ȘI-MI IA CÂTEVA CLIPE CA SĂ-MI dau seama de ce arată diferit clădirea principală. În aparență, nu s-a schimbat nimic. Cărămizile roșii arată ca întotdeauna: vechi, dar curate, ca și cum ar fi fost spălate de grădinar în timpul verii. Construcția e tot în formă de L, se întinde tot pe peluza înierbată, iar latura mai lungă, cea din stânga, seamănă cu un arbore de sequoia doborât și acoperită de iederă și ferestre cu rame din oțel. Până și ciocănelul din alamă în formă de leu e tot agățat de ușă, ceea ce îmi dă o stare de familiaritate liniștitoare.

Privirea îmi urcă spre ochiul negru al camerei de supraveghere, care se uită în jos la mașina tatei, înregistrând cum iese de pe aleea pietruită și intră pe autostradă. Tata a petrecut atâta timp făcând poze în prima zi de școală, încât parcare de lângă pădure pare acum părăsită. Singurul lucru care o animă e o briză caldă, care bălăbăne marcajele „stop” montate pe autobuzele care transportă elevii ce locuiesc în afara orașului Cape Cherry.

— Aha! rostesc într-un final, când descopăr noutatea.

Cineva a atârnat coroane de narcise pe garguiele înaripate din vârful frontonului. Făpturile alea de piatră se încruntă în jos, la

mine, de parcă eu le-aș fi agățat decorațiunile în jurul gâturilor cenușii, slăbănoage.

— E o îmbunătățire! strig în sus spre ele, după care îmi amin-tesc că risc deja să întârzii la ore.

Ușa de intrare e deschisă, dar tot îi dau o pălmuță prietenoasă leului din alamă înainte să mă grăbesc să străbat coridorul lung, plin de portrete ale familiei lui James Everett și ale criminologi-lor celebri care au predat la liceul J. Everett. Câteva mănunchiuri de flori uscate încă stau agățate de ciucurii aurii ai covorului, rămășițe ale nunților de peste vară care ajută la finanțarea burse-lor școlare.

Chiar în clipa când mă pregătesc să trec de biroul de la intrare, ușa e dată de perete și aproape că mă ciocnesc de un băiat blond și înalt, cu ochii ascunși în spatele unor ochelari cu lentile colo-rate. Poartă un sacou sport caraghios care îl face să arate ca un oaspete întârziat la o nuntă, dar e atrăgător într-un fel imposibil de ignorat, așa că îmi dau seama că nu este un elev care își reia acum studiile.

Rucsac aruncat peste umăr. Programa școlară într-un dosar stampilat cu emblema liceului J. Everett. Harta școlii în mână.

Concluzia: boboc sau elev transferat.

— Scuze! zice, ridicând defensiv o mână.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei și zâmbește larg, de parcă m-ar fi recunoscut.

— M-am grăbit să scap de formularele alea de transfer și nu am fost atent pe unde merg.

Deci am avut dreptate, a fost transferat.

— Nu face nimic! îi răspund. Eu tocmai am terminat de vorbit cu statuile, deci amândoi avem o dimineață grea.

Zâmbetul nu i se șterge de pe față, cu toate că tocmai am recu-noscut că am conversat cu chestii inanimate.

— Poți să-mi spui cum ajung la sala de bal? mă întreabă. Asistenta decanului mi-a dat o hartă, dar...

Se oprește și se holbează la liniile trase în grabă pe foaia de hârtie, care ar trebui să reprezinte coridoarele liceului.

— E mai greu să te descurci la început, îi spun, făcându-i semn să mă urmeze.

Merge aplecat de spate, dar încrezător în sine, iar pașii lui mari țin ritmul cu ușurință.

— De-a lungul timpului, pe măsură ce a primit tot mai mulți elevi, dr. Everett a transformat camerele în săli de clasă deoarece consiliul orașenesc nu i-a permis să construiască decât un etaj, îi explic.

Băiatul se uită la harta ținută în mână.

— Cred că-i ciudat să faci chimie în dormitorul cuiva.

— Stai să vezi pozele pătate de sânge din baie, îl previn.

Sala de bal e plină de elevi pentru ceremonia de deschidere a anului școlar, care, din fericire, încă nu a început. Emi, care întârzie de obicei, e deja așezată, iar fusta din tul îi stă înfioată peste unul din scaunele albe de nuntă încă înșirate. Pe tricoul rupt artistic, imprimat de mână cu cuvintele TU NU SUPOȚI ADEVĂRUL, au fost aruncate pungi cu animale de pluș și jucării din plastic strălucitoare. Pare să fi descins, ca de fiecare dată, direct din cartierul cu case de modă de renume internațional din Tokyo, acolo unde locuiește tatăl ei, nu dintr-un orașel de coastă din Virginia.

Mă vede că mă foiesc nehotărâtă în prag și-mi face semn spre scaunul gol de lângă ea, gesticulând amplu cu brațele și făcând să-i zornăie mormanul de brățări Kandi prinse de încheieturi.

— Dulce! strigă ea. Vino să stai aici, cu noi!

„Noi” pare să însemne Rose Martin, o fată care a fost anul trecut în grupa noastră la orele de educație fizică, pe care și le petrecuse meditănd în loc să alerge prin pădure, ca toată lumea. Abia dacă o cunoaștem, așa că n-am idee de ce s-a așezat pe partea noastră din sală când amicii ei stau de partea cealaltă, cu Sierra.

Mă gândesc să-l invit pe băiatul cel nou să ni se alătore, dar nu apuc, pentru că își vâă capul între umeri și se îndreaptă spre un

scaun gol din colț, în fața lui Emi. Pare că se jenează de întârziere. Vin în urma lui, mirată de sfiala asta bruscă.

— Cine-i tipul sexy? mă întreabă Emi după ce mă așez.

Furișez o privire spre el și sper că nu a auzit-o, dar, cu zgomo-tul făcut în același timp de aproape două sute de voci în aceeași încăpăre, probabil că Emi ar fi putut la fel de bine și să strige.

— Un elev transferat, îi răspund, după care mă grăbesc să adaug: Și nu, nu am de gând să te prezint. Abia dacă am schimbat zece cuvinte, așa că n-ai decât să te prezinți singură.

— Un nou record! exclamă Emi, verificându-și ceasul Keroppi prins de încheietura osoasă.

— Ce tot spui?

— Am pariat cu Rose că o să-ți ia mai puțin de două minute până să rostești ceva pe tonul ăla țâfnos al tău, dar n-a durat decât zece secunde. Îmi e datoare cu o înghețată cu sirop din rădăcini de plante.

Ignor faptul că face pariuri pe seama mea cu o necunoscută.

— Așteaptă să vezi ce am de spus despre numărul de agrafe pe care le poate purta simultan cineva, zic și scot limba la ea în timp ce o pocnesc peste literalmente zecile de agrafe prinse în coama neagră, lucioasă.

— Fericirea se află în noi înșine, nu în obiecte.

Rose se apleacă înainte în scaun și îmi zâmbește blând. Numele i se potrivește. E grasuță, are pielea ca de porțelan, ochi de un albastru-deschis și obraji rozalii, ca un hobbit din *Stăpânul inelelor*, asta desigur, dacă hobbiții ar avea părul roz.

— Zice tipa care locuiește pe plajă, într-un cartier împrejmuit cu gard, pufnește Emi.

Mă aștept ca Rose să se supere din cauza comentariului critic, dar ea învârte o brățară Kandi pe încheietura lui Emi și chicotește. Modul degajat în care o atinge mă face să mă gândesc că ele două sunt prietene, ceea ce n-are sens, din moment ce Emi nu i s-a adresat niciodată la orele de sport. Simt în stomac o mică

înțepătură de gelozie: să-și fi petrecut Emi vremea în vacanță cu Rose fără să-mi spună nimic?

— Decanul Whitaker arată de parcă ar fi stat toată vara înăuntrul unui cuptor, zice Emi privindu-l pe directorul școlii, care se îndreaptă spre microfonul din față.

Acesta bate ușor în microfon, apoi ne aruncă un zâmbet ce pare foarte alb prin contrast cu pielea bronzată. E greu să-î ghicești vârsta fiindcă își vopsește părul, dar are probabil peste patruzeci de ani și se ține bine, de parcă locul său ar fi pe pârtiile de schi sau în revistele pentru bărbați. Nu prea înțeleg de ce, dar multe eleve – printre care și Emi – au desenat inimi în jurul numelui său în caiete.

Fațete noi de porțelan la dinți. Pantofi din piele de aligator. Fotografia din e-mailul „Bine ați venit” cu el în fața Fântânii Trevi.

Concluzia: logodna cu doamna primar Fox prezintă cu adevărat niște avantaje.

— Bună dimineața! rostește decanul Whitaker cu vocea sa profundă și bubuitoare de bariton. Aș vrea să folosesc acest pri-lej pentru a vă ura bun-venit la Școala de Criminologie Dr. James Everett! Zâmbește în direcția unui grup de elevi așezați în primul rând în timp ce continuă: E minunat să văd atâtea fețe cunoscute și o bucurie să văd altele noi. Dr. Everett s-ar fi mândrit cu faptul că noua noastră clasă de boboci nu este doar cea mai diversă din istoria de treizeci de ani a școlii, dar a obținut și cele mai mari note la examenul de aptitudini. Ce dovadă mai clară că voi, cele mai luminate minți tinere din Virginia, sub îndrumarea incredibililor voștri profesori, continuați să faceți din criminologie un domeniu de studiu mai dinamic și mai echitabil cu fiecare an ce trece?

Întinde mâna și ia iPadul de la asistenta sa.

— Acum voi da citire repartizării voastre pe îndrumători și săli de dirigiență, continuă el. Dar înainte, vreau să vă amintesc că, după această întâlnire, doamna primar Fox în persoană ne va

oferi detalii cu privire la Marele Joc de anul acesta, așa că vă invit să mai rămâneți și pentru acest anunț.

Aruncă priviri radioase spre logodnica lui, care stă în picioare într-un colț al sălii de bal, cu brațele încrucișate strâns peste jacheta ecosez roz.

— Am impresia că cineva a stors lămâie în ceașca ei de cafea, zice Emi, arătând spre gura strânsă pungă a doamnei primar Fox. Sau a vărsat cianură.

— Așchia nu sare departe de trunchi, șoptesc, privind spre Sierra.

Pe vremea când eram prietene, candidatura mamei ei la postul de primar i se păruse jenantă, însă acum stă dreaptă ca lumânarea pe scaun, de parcă s-ar teme ca doamna Fox să nu piardă alegerile din noiembrie dacă cineva i-ar vedea fiica stând pleoștită.

Nu-i așezată lângă iubitul ei. Bucle roșcate perfecte, semn că el nu și-a trecut degetele prin ele în parcare înainte de școală. Corector la greu sub ochi.

Concluzia: s-a certat cu Xavier.

În timp ce decanul Whitaker ne strigă numele în ordine alfabetică, Emi își leagă din nou șireturile cizmelor înalte până la genunchi. Au platforme atât de înalte, că îi adaugă zece centimetri, dar și așa tot e mai scundă decât mine, deși nici eu nu sunt înaltă.

Înălțime medie, constituție medie, piele și păr în nuanță maronie medie. Nimic din înfățișarea mea nu iese în evidență, poate doar semnul din naștere dintre ochi, care seamănă cu un iepuraș.

— Dulce Death Castillo, rostește decanul Whitaker, ajungând la litera C.

— Prezentă! spun eu.

Blondul transferat se uită peste umăr, ridicând din sprâncene, ca și cum nu mi-ar fi auzit din prima cel de-al doilea prenume – „moarte”. Mama nu a obținut note de admitere la J. Everett, dar mi-a dat numele detectivului ei preferat (lordul Peter Death Breton Wimsey), în speranța că eu voi fi mai norocoasă.

— Ești repartizată la domnișoara Moss, spune decanul Whitaker, dând din cap spre mine.

Băiatul îmi aruncă un zâmbet de scuză înainte de a-și întoarce capul, dând impresia că regretă că nu mi-a mulțumit că i-am arătat drumul spre sala de bal. Îi recapitulez în minte caracteristicile zâmbetului.

Îngâmfat. Strâmb. Încercător în sine.

Concluzia: s-ar potrivi cu Emi.

— Emi Nakamura? rostește decanul Whitaker câteva minute mai târziu.

— Aici, împotriva voinței mele! strigă Emi, ceea ce îi aduce râsete din partea mai multor elevi, printre care și Rose, care o trage în joacă de o coadă.

Mă bucur că decanul o repartizează pe Emi în aceeași sală cu mine, și nu cu Rose, în amfiteatrul plin de chestii moarte păstărit de dr. Saka.

După ce strigă și ultimul nume, decanul Whitaker îi înapoiază iPadul asistentei.

— Aceia dintre voi care nu vor să asiste la prezentarea doamnei primar Fox sunt liberi să meargă la bufetul de mic-dejun, zice el. Însă ar trebui să știți că anul ăsta premiul în bani este semnificativ mai mare decât anul trecut, așa că ar fi în interesul vostru să rămâneți.

În ciuda dolarilor care ne sunt fluturați pe la nas, cel puțin o sută de elevi se ridică zgomotos, stricând alinierea perfectă a scaunelor de nuntă în timp ce se grăbesc spre ieșire. Asta-i treaba cu copiii din școlile particulare: mare parte din ei sunt suficient de bogați cât să le pese mai mult de niște gogoși proaspete decât de bani cash.

După ce restul publicului dispăre, decanul Whitaker ne zâmbește celor care am rămas așezați.

— Așa după cum cei mai mulți dintre voi știu, zice el cu o voce și mai tunătoare acum, că în sala de bal sunt mai puține corpuri,

dr. Everett a fost cel care a inaugurat tradiția anuală a unei crime misterioase, elaborate cu scopul de a oferi elevilor șansa punerii în practică a cunoștințelor deprinse la studiul criminologiei. Astăzi, Fox Family Trust, care ne sprijină cu generozitate școala – dă din cap spre doamna primar Fox, care zâmbeste, întinzându-și dureros buzele –, continuă această tradiție. Competiția presupune, într-adevăr, mult timp dedicat, dar vine și cu recompense, pe care o să o las pe doamna primar Fox să vi le explice.

Pantofii Jimmy Choo ai doamnei primar Fox sclipesc ca niște bălți de sânge în timp ce păcăne pe podea. Părul ei, în aceeași nuanță de roșcat ca al fiicei, a fost tăiat într-un bob franțuzesc sobru, ca al unui copil făcut de un fotomodel cu un sergent de instructaj.

— Mulțumesc, Stan – vreau să zic, domnule decan Whitaker –, pentru prezentare, rostește cu o voce atât de ascuțită, încât ar putea tăia sticla cu ea. James Everett și tatăl meu au fost prieteni de-o viață, așa că în copilărie am petrecut mult timp în această casă. Unele dintre cele mai vechi amintiri ale mele sunt cu el în bibliotecă, fumând o pipă în timp ce îmi citea mie și lui Claire, așezat în scaunul lui din piele.

— Poate că *ea* a ucis-o pe Claire Everett, zice Emi cu răsuflarea tăiată.

— În ciuda crimei înfiorătoare care i-a răpit fiica, adaugă doamna primar Fox, James Everett nu și-a pierdut pasiunea pentru crearea de mistere cu crime pentru elevii săi. Tocmai de aceea, atunci când a murit, în urmă cu zece ani, am decis să continui Marele Joc, în memoria lui. Pufnește pe nas, cu aerul că îi displace ceea ce urmează să spună: Mulți dintre colegii voștri au plecat din sală înainte să audă ce premiu am stabilit, așa că aș vrea să-i informați că anul acesta, pentru a încuraja cât mai mulți elevi să participe, consiliul a votat acordarea unui premiu de treizeci de mii de dolari echipei câștigătoare.

Emi scoate o exclamație înăbușită.

— Este de două ori mai mare decât anul trecut, zice ea, iar vocea i se înalță peste șoaptele neîncrezătoare ce se împrăștie în încăperea. Banii ăștia ar acoperi tot costul excursiei!

— Ce excursie? întreabă Rose, aplecându-se în față, de parcă ar face parte din echipa noastră, ceea ce nu-i deloc adevărat.

— Anul viitor, după absolvire, mergem în Anglia, îi răspunde Emi. Vrem să vizităm casa lui Dorothy și să stăm în fiecare loc unde se desfășoară acțiunea din cărțile cu lordul Wimsey.

— Sună bine, spune Rose, dar îmi dau seama că nu asta crede, de fapt.

Aș putea să-i explic că e excursia pe care mama și-a dorit mereu să o facă, dar nu a izbutit, însă nu-i treaba ei.

Decanul Whitaker revine la microfon și ne face semn să ne așezăm la loc.

— Veți găsi pachetele cu instrucțiuni la biroul de la intrare după orele de curs, zice el. Vor conține interogatorii luate de poliție, declarații ale martorilor, un raport de autopsie și fotografii cu dovezi fizice – toate lucrurile de care aveți nevoie pentru a rezolva misterul crimei lui Tim Riggs, în curând decedat. Zâmbește, apoi adaugă: Toate *cu excepția* locului crimei, peste care unul dintre elevii ghinionişti va da în foarte scurt timp.

Chicoteli răzlețe lovesc pereții, stârnind ecouri. Atracția vederii unui cadavru, chiar dacă unul fals, pare să crească de la an la an.

Decanul Whitaker ia un plic din mâna doamnei primar Fox.

— Și acum momentul pe care îl așteptați cu toții. Numele cadavrului.

Încăperea își ține răsuflarea. Emi mă strânge de genunchi de parcă speră ca gestul să ne aducă noroc. Toți cei care au participat anterior la competiție sunt eligibili pentru a juca rolul victimei și fiecare vrea să fie alesul pentru că va primi indicii suplimentare în scopul punerii în scenă. Echipa care are cadavrul e cea care câștigă în șaiszeci la sută din cazuri.